

IOSIF CARAIMAN

LAIC ȘI RISIPITOR

sau

**PROLETAR, BĂRABĂ
ȘI-O GRENADĂ PE GEAFECEA**

EDITURA MARINEASA
TIMIȘOARA, 1999

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Redactor - Gabriel Marineasa
Tehonoredactare computerizată - Hizo Attila
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş nr. 34, Timișoara – România
Tel. 094 - 205 818

î n t o a r c e r e a   a c a s ă

IATĂ MAMĂ TRUPUL

fiului dus de pe apa
ceasurilor tale de dragoste.
blestemat îți spun dară ție
să nu fie nimeni cu foamea și nesomnul și frigul
și cu toate cele ce nu le mai poate /ascunde/
cenușa sub care dăinuie focul.
iată mamă trupul vânătorului...
peste oraș tronează fumul
și-am hăituit multă vreme fericirea
de deasupra noastră cădeau păsări și
ca-n copilărie la ceas de seară nu mai aveam vreme
să le îngropăm.
acum vânătoarea-i oprită la jumătate
cum s-a întâmplat întotdeauna
LA MIJLOC DE ETERNITATE

ca-ntr-un poem

TOAMNA TÂRZIE ca-ntr-un poem
banal.
pentru cine scrii versuri? întreabă
sărăcia din paharul cu rom
patria ți-e oarbă țara cerșetoare
atacul de cord ciroza ulcerul nu-i pentru nimeni eroism
trecutul trece-n tăcerea viitoare.
pentru cine scrii versuri? întreabă neamul meu
străinii și dragul de pe lume și copilul copil
(știi bine că l-ai sărăcit) -
am văzut un măceș înflorit în vântul coșava
pentru fiecare petală pentru fiecare crenguță
pentru fiecare frunză era umilit -
ei și? ca un iresponsabil beau paharul până la fund
oh iresponsibilitatea mea cu ochii blonzi îmi vine să
scriu
oh ironie și iar oh la câte întrebări nu știu să răspund!
și-i toamnă și-i târziu și plouă... (asta e!)
dincolo de geamul-autoportret cu năuc și jar în chiștoc
fumegând.
și mă răzbun. trag din el până îmi ard buzele.
vi se pare doar. să știți că vi se pare... NU PLÂNG

i n s c r i p ț i e   p e n t r u
i o s u m   g a ș p o r

AM ADUS PE LUME UN COPIL
am sădit un pom
v-am arătat în fântână.

acum sunt în munce doar o
citire arătându-se pe
fagi *iosum gașpor toamna la*
păstrăvii cerului
dar
trecătorule,-i vremea și-s anii și-i vremea
acolo să te naști. întreg
te așteaptă cuvântul și mielul său
ȘI MIELUL SĂU DIN ZIUA DE PAȘTI.

**d o i c h i ț a f l o a r e ș i
m i e l u l d e v a r ă**

O PUS—O AMARU' ei pe năroada aia de
oacheșă noacină
să rămână greoane taman nu știu când
și-acuma
nu-mi văd capul de cât lucru-i
da-mi zbiară-n
poloșce
țuuu-u-cu-l... ÎNGERUL ĂLA ALB!

b â l c i

I

IEFTINĂ CÂT VIAȚA UNUI PEȘTE mai
ieftină decât clipa în care te vinde
femeia... ne plimbam cu barca
râzând amețiți
ieșeam din labirintul oglinzilor
ieftin cât un cuib de cuc
ieftin ca numărul după trădare...
eram
fericiți până la Dumnezeu ne sărutam
unii cu alții plăteam prețul a
tot felul de mici-mari suveniruri și
semănam atât de mult unii cu alții era
imposibil să te pierzi și iarăși
mai pe nimic
cumpăram libertatea câinelui cumpăram
libertatea aripei libertatea peștelui
transparent
cerșetorii cu lacrimi în ochi
se rugau de copii și răi copiii îi mileau.
Deodată zburând
o pasăre s-a făcut nevăzută.
în urmă noi și toate acestea erau și erau
mai ieftine decât clepsidra ce cu vremuri nisipul
o umple
și decât mâna înfrunzită a poetului
cu mult mai scumpe cu mult cu mult mai
scumpe...

II

ultima țigară ultimul vis
ultimul leu ultimul țărnam
vino lume... vino lume...
ultima dragoste ultima speranță
ultima iarnă ultimul poem
cu doi bani le vând și viața mea
vino lume... vino lume...
CINE MAI CUMPĂRĂ? CINE MAI IA?

p i a t r a s c r i s ă

PIATRĂ CU FRUNTEA ÎN PALME
cad coruri de frunze ce duh
se întoarce în sfâșietor-hipnotic-prelung-unduios
urletul lupilor? mamă
laptele tău înghețat
pădure dragă pădure
doar iosum-copil în țara lui Dumnezeu
mai departe izgonirea
mai departe poemul
(umilit de istorie cu sudoare
îmi adun pâinea și cu durere Doamne
scriu)
(parfumul femeii aproape
buzele ei departe-depărtare
cel uitat în iubire

lumină de viu veşnicia trecătorului moare)
dar iarăşi
puii păsării mi se privesc în ochi şi cântă până la
moarte
plângând
mama lor
îmi coase pleoapele şi rămâne închisă.
piatră cu fruntea în palme... -
piatra scrisă -
de pietre vorbitoare lovită ea cu pietre
şi-amaru-i gândul. ei ştiu că ştiu...
(pe cel mic îl îmbată s u f e r i n Ț a c e a m a r e
pe când mâinile ei despreunate-s de cuie
pe când ochii ei împreună văd pe când gura ei singură
tace
şi iarăşi o altă zi vine şi iarăşi şi iarăşi
Doamne IARTĂ-L PRE EL CĂCI PREA BINE ŞTIE
POPORUL ACESTA CE FACE)

r a n a z i l e i t a l e

ÎN PIAȚA MUZEULUI fericiți poeții tineri lovesc cu
picioarul

sfera cea tragică

uitați-vă în ce trupuri frumoase locuim dragi

îngeri se-aude în sală păcătosul molărit în roz-bombon

și chiar se-aud

razele de soare izbindu-se de geamuri și chiar aud

carnea putrezind of-of-of!

ecograf se fac bieții ochi și se înspăimântă golurile din
armuri

șterge de pe ei ce-au văzut închide-i

în cutia neagră a sufletului tău pentru ultima judecată -

scrie tremurat bătrânul din basorelief pe o corabie aproape

ștearsă

hai să plecăm dracului de aici s-a făcut amurg și

tare aș vrea să fiu cărturar vagabond bețiv-alizeu zic

înspre nimeni

de mult tot privesc în soare și adevăr

mi s-au topit ochii, tot mai fierbinte mocirla, pe cer

pândește păianjenul sunt

scrierea cu o mie de chipuri tu cine ești?

*eu sunt nebunia și eu și SUNT RANA ZILEI TALE ÎN
CARE*

NU VEZI? CU DURERE CU TOT MĂ TOPEȘTI

ș i t o a m n a a s t a e
a p r o a p e i a r n ă

PE MARGINEA PODULUI

bălăbănindu-și picioarele deasupra
apei

negre

neagră apă moartă neagră apă moartă

noi umblăm din poartă-n poartă cântă

blestemat de frumos drama aia mărunță fără

buletin de identitate aruncă-i

niște bani în oglindirea-i

și hai să plecăm!...

nu știi dacă lumea lume va fi mai

frumoasă

când

voi doi vă veți săruta la poarta unei

centrale atomice răspunde Dumnezeu

pe postul local

de radio,

frunzele tac nu-i frumos

iubito

să scuipi pe ultima ediție a istoriei

de azi uite

învingătorul este sărbătorit sub steagul prin care

copiii împușcați au zburat la cer dar iată

câmpia

fă-mi semne cu mâna până ce

voi fi

cât un greier de mic cri cri

iubito

și fir-ar firu' ei de viață
numai tu
nu vezi
că TOAMNA ASTA E APROAPE IARNĂ

a d o u a n a ș t e r e ș i
c e a d i n t â i m o a r t e a
l u i r i p u

TU M-AI NĂSCUT ÎNTR-O seară din
venirea cu trenul
iluziile mele Doamne împlinescă-se mă rugam
cu buzele lipite de buzele tale frate
rămâi
îmi strigau vagabonzii de pe treptele gării nici o pomană
mai amară decât pâinea
celui orb și iată
libertatea sânilor devorându-mi hai-hui-urile
portul farul cel genovez...
unde-i fluieratul vesel frigul curat ploile molcome?
dă-mi vere și mie un rom tu-i mama ei de foame
pe cuvânt de nu-i plânge ca ploaia de-o muri prietenul tău
ripu apoi recitări de
versuri scrierea de poeme pe
șervețele (proștii
le știam pe de rost) oh! ce mai viață de belfer... tuuu
lasă-mă să plec că nu mă duc la curve
o gură de aer curat cu fum și răchie m-ar face iară-și om

sau
pune dracului caseta aia în care prietenii mă bat în cuie
și mă înjură că sângele nu mi se face vin
ci doar
o FOTOGRAFIE ÎN CARE SUNT ȘI CÂTEODATĂ
NU

v a n i n g e i a r n a f ă r ă
g r i j ă

VA NINGE IARNA fără grijă (nu-ți cere nimeni
să arunci un ban prin valea de jos) mă
încălzesc cu imaginea unei vulpi argintii încolăcindu-ți
gâtul prelung și sânii e frig al dracului
în romul meu împutit și-ai crede
că mă înhăitez cu bețivanii orașului din disperare.
*pe cine cauți tu sub fustele mele?! întreba o târfă
tobă de carte pe hazaica lui esenin pe-o cadână dintre
fântâni*
vrei să-ți recit un catren de omar khayyam sau ce dracu!
n-am mai văzut o femeie goală de câteva luni asta-i tot
și aia se prefăcea că mă crede sunt prea mulți învinși
pe lumea asta bă caraimanule mic mic de tot... nu vezi?
popor de fraieri ești îți
scuipă acum în averea-ți din cap mocirlele
te arată de sus
cu degetul
nimicu-mbogătit...
Dumnezeu e prea mic să-l mai facă pe om fericit
atât am putut să lupt atât am putut să câștig

*dintre toate viețile aceasta-i singura viață care îmi place
și aia
pe cuvântu' meu că era frumoasă și zâmbea frumos și
iarăși se prefăcea
că mă crede
când vei muri am să-ți arunc toate florile de pe mormânt
prea ți-ar fi
grele recunoaște și tu o dată că am dreptate și nu cumva
să mi-te
reîncarnezi în copilul străzii să râdă lumea de mine în
șapte sute
că te iau în brațe și te sărut și-ți spun că te iubesc... nu-mi
faci tu mie una ca asta. sau fă-o!
să moară mama de nu te dezgrop și de nu-ți umblu în text
în loc de
flacăra de nenoroc în fulger îngeresc
cu mâna mea am să scriu:
de prea multă dragoste iubito am să te răstignesc
dacă
din viața unui râu o piatră iei... privește. de fapt
n-ai cum să vezi... în codul meu genetic
scrie clar pentru ochii zilei de mâine:
urlând mă naște-n lumea asta gingășia
ȘI-URLÂND DE DOR ÎN MINE MOARE DORUL CA
UN CÂINE*

cum i-a scris marea muntelui într-un vis de demult

...ȘI-AVEAM

SINGURĂTATEA DE aceeași vârstă

seara îmi puneam flori pe țâțe să te

visez

acum nu vreau să te îmbătrânesc cu încă o femeie

pe care-ai

avut-o. dragul meu dragul meu

când tot vei fi un iad și când parcă prin tine

ÎNGÂNDURAT DUMNEZEU...

n o a p t e a   s o m n u l   p e
c o n d u c t a   c a l d ă

SUB UN POD

boarfele

străin

până seara

cânt

trec mai departe ipocriției trec mai departe oamenii lui

Dumnezeu

cineva trebuie să fie mai puțin decât sunetul mărunțișului

daniel daniel pentru ce

proorocirea?

oh! noaptea somnul pe conducta caldă și

sub cele patru de vânt risipite imperii

speranța - vagabondul - nebunia

văzând

picioarul gingaș condurul ușor

pe carnea sa călcând de pe un mal pe

celălalt

îți poți cumpăra libertatea și moartea doar cu urma lui

de iluzie susură

apele părelnicia

nu le crede amărâtule drag nu le crede și aburul

scăpat vesel fluierând

spre viața lui SE

ÎNALȚĂ

văru' dănilă ascultătorul de glasuri prin pereți răzbătătoare

IUBITO, GULER ÎȚI SUNT, MĂNUȘI, COVOR,
LIBERTATE ÎNVINSĂ ȘI
călduroasă
doar în amintiri înnebunesc de dor
(sub fulguri piezișe cleanțurile singure
din ochiul jderului scris fulgerau
luminițe)
tu nu știi muntele senin, ceru-ncrunțat,
gingășia din piatră nici noaptea credincioasă. oho
de-aș mai fi viață pânditoare și salt
poema aceasta neauzită furișându-se prin trecători
ar fi cu mult mai frumoasă ar fi cu mult mai
frumoasă
dar se-ntoarce seara în țarcul parfumat
la iesle rumeșă obișnuința din când în când
părelnic
prin pereți
răzbate
glasul acela pur și înalt în
modulații grave răspunzându-și
UN FEL DE TEAMĂ DEZBRĂCÂNDU-SE LA
MALUL GHEȚII
UN FEL DE GHEIZER OGLINDINDU-SE-N
IERTAREA
VÂNĂTORULUI

c o p i l u l   d i n   f l o r i

FECIOARĂ își duce de mână
tăcerea lui vede copilul din flori.

tac femeile (cu ochii pe cer
șes nori la război) plutesc
peste sat moi
taine.

roată
bărbații la strajă privindu-se
fix,
tăișurile ochilor întunecate răni
adâncesc.
(*n-au spus o vorbă* zice pocăita
repede își pune mâna la gură)

iară crumpi-zamă! (se-aude
poarta trântită pașii grei
călcând noaptea cu cizmele) o cernere
de luminițe arzând și-o friguroasă așteptare în
somnia copilului.

eu n-am mamă! de ce eu n-am mamă!
șipă în somn *liniștește-te liniștește-te... cântă cocoșii*
în curând SE VA LUMINA DE ULTIMA
VAMĂ

î n e c a t   î n   s t i c l a
v e r d e

ŞASE-ŞASE numai
în zarurile măsluite adevărul în vin
fericirea cuibărită-n femeie
(îți mai aduci aminte crâșma lui ianis?)

târziu a plecat umbra sau
înecatul de pe "fuxia" (ceasul sikura îi
arăta ora exactă) *plătesc eu pentru toți*
a spus luminata

o monedă strălucitoare dansa pe tejghea
n-o priviți
dezbrăcătorilor n-o priviți! e a mea... și iarăși
în petele de vin lung se
răsfira părul bețivului.

așa-i. era târziu constanța
ne împrumutase ultimii bani pentru ziua de ieri
(dragă
târfă mică îți spuneam și
te iubeam ca dintr-o sticlă verde
nu te-auzeam ce spui
bărabo ai scris cu degetul pe aer *nu-ți*

*vinde inelul de-argint strigam din toate puterile ba-l
vând și cumpăr
vin, te înec, vei învia, de ce sunt viu de ce sunt viu
nu mai întreba dragul meu eu sunt și nu sunt
da-NTOTDEAUNA ȚIE AM SĂ-ȚI FIU)*

u n p o e t u n a m o n e d ă

LA o groază de kilometri pe oră n-ai cum
să-ți mai vezi dragostea.

...și leu cu leu adun pentru
nebunia asta mai ieftină decât
moneda de-o *una nebunie*
(îmaginează-ți dumneata un pat imens și lidia
goală-blondă respirația sâni înviindu-i
adio apoi
viteza poemului izbindu-te
scurt
de ORA DOUĂSPREZECE CU LUNĂ)

s i m i o n l e l e m i r e - n
f i e c a r e z i

CE-AI ZICE TU DACĂ

ȚI-AȘ SPUNE

hai să vindem tot ce-am câștigat într-o viață că
tot așa mă bace gându / să-mi vind casa și pământu /
zău iubito și să cumpărăm de la sârbi
un pistol-mitralieră și-o torogoată cu lunetă în munți
să ne apărăm libertatea până la ultimul
cartuș până la ultima palpăire de drag
(Doamne iartă-mă cum
să alergi tu după iepuri mistreți ciuperci rădăcini păstrăvi
și afumați de vatră ochii tăi frumoși să fie și buzele
tale dulci de fragă dragă dragă să fie arse de viscol și soare
la tâlva zâniei cum
să trași tu în televizor au în lumea lumii ce ți-e mai dragă
pe lume?
tăcerea nu poți s-o auzi cu ochii închiși nu poți
vedea și iarăși
mă dor oglinzile și tânguirea dulapului de brad mă doare,
îți mângâi fruntea și ochii genele-ți clipește a uimire. așa-i...
mireasă-mi ești în fiecare zi și-n fiecare zi îți sunt
mire
și te iubesc iubita mea
c-o uriașă despărțire c-o uriașă
DESPĂRȚIRE)

la birtu' lui cautiş sau poemul de pe râul lung

**MĂ-NTORC DE LA LUCRU PRINTR-UN STROP
DE SUDOARE**

îmi şterg fruntea
cu mâneca salopetei lucioasă de unsoare
în casa mea ca într-o
blestemată nirvană
adun
tot ce câştig
pentru revolta poeziei de sub geană
*(Lasă-l bre că nu prea ştiu ce zice da-i fain, ce dracu-l
tot întrerupi?!)*
adun şi ziua de ieri
şi ziua de azi
în poalele zilei de mâine
când ostenesc îmi leg surâsul de râu
**ŞI-ASCULT ŞI TOT ASCULT
CÂINELE CE MĂ LATRĂ DIN PÂINE**

c u t r i ș t i i p a t r i e i
c o b i ș i a i l u i

SIGUR CĂ

trebuia să inventez o pasăre fie și numai
pentru a mă întoarce cândva ca la cuib nu ca la
casă *am văzut-o bând apă grăunțe mâncând*
neîmperechindu-se ouă albastre avea, pui transparenti
s-au ivit din ouăle acelea (stă scris cu creionul chimic la
“facerea”) dar eu plecasem și
fraților mei din prieteni li s-au închinat văzătorii apoi din
carne
trădare după trădare li s-a smuls, în dar
la picioarele lor ei toate le-au pus. apoi
de ce sunt atât de trist cum niciodată n-am fost! - am
strigat -
văzusem scrierea mare dintre
pruncul surâzând și tăcerea cea grea a bătrânului,
o singură dată o vede cel ce caută cu adevărat și-n clipa
ce vine
ea se aseamănă cu laptele mamei; hrană vieții tale,
gustul lui ca și când n-ar fi fost doar ceva ce știm și nu
știm
ne duce în somn genunchii aproape de
inimă -
dar eu plecasem în țara mea și tocmai atunci
i se dădea celui ce n-a cerut celui amărât i se
lua și plânsul din

leagăn, tristeții patriei plecau
dincolo
unde
NIMIC NU ȚI SE DĂ PENTRU MEDALIA DE VALAH
NIMIC NIMIC DACĂ TE ÎMPUȘCĂ MOARTEA
DINTRE
DUMNEZEU ȘI ALAH

p r o z o - p o e s s i s

DEODATĂ M-AM FĂCUT nimic și din nimic
schelălăind un câine grozav a țâșnit și
n-a fost el om până
ce
nu și-a
ridicat piciorul săriți oameni buni săriți că
se pișă pe parlament habar n-are
el
de legea legilor și de metrica versului
(să încercăm:
acolo unde ațipind citesc inscripții și grea de gânduri le
cade mâna lor votătoare spre binele cetății...)
și ce-i dacă se! toți ne naștem liberi *iubiți câinii vagabonzi*
decât noi sunt mult mai lorzi fren
donează
partea a mea tristă și iubitoare de-a proasta
apoi
dracu știe ce s-a întâmplat că ori am beut eu prea multîî

ori mi-a dat dom'măjur vreo două palmeee de m-am trezit
și-am

recunoscut

tot:

că eu sunt el că din nimicul acela am înviat și
dintr-o dată

m-am făcut iarăși TERCHEA-BERCHEA OM SAU POM
ALA-BALA PORTOCALA

**u i t a r e a l u i
c o n s t a n t i n**

FEMEIE

pentru toate victoriile din lume n-aș putea să te desenez
din memorie abia

dacă-mi amintesc copilăria între două focuri de armă
uneori adorm trăgând cu mitraliera din avanposturi
avangărzi din generația intertextuală dintre tinerii liberi
aici

morții răniții acoperiți toți cu o medalie mică și-o
rugăciune

nu știu

ce voi face când toate astea nu vor mai fi
am uitat meseria de-a iubi lumea și altceva nu știu
să fac

am uitat să-ți scriu am uitat să mor am uitat să te trăiesc
îmi amintesc numai niște poeme în care DOAR DOUĂ
CUVINTE

CU MOARTEA PRE MOARTE CĂLCÂND NE
LIMPEDE
VIETUIESC

i ț ă ș i o r a î n c h i d e r i i
(melodramă ieftină de tot)

SĂ NU AI noaptea iernii *săracul*... să nu ai
(bing-bang...) pe nimeni
iar noaptea să vină...
aici creșteau flori, hangiii
nu văd peste sunetul argintului, alte
ruine s-or adăuga ne-om adăuga
la marginea aceluiaș drum doamne
spre ce cântă ochii singuri? (bing-bang...) și
cu cât de mult pot plăti unii lumea aceasta
încât
fac eu cinste un deț în curând
vor adormi polițaii și-n gară
chinuit sub pleoape somnul... (bing...)
o r a î n c h i d e r i i ! bătrâne
să mergem e târziu și vremea-i rea și vremea
viscolește ține-te bine de AMINTIREA MEA

**încet încet se topi în albul iernii fericirea bătrânului gioni
cătâru**

de pretutindeni au venit păsări în casa lui
goală

respira păsări colorate

rostea tot mai rar

pasărea fără trup - aceea

fu singura naștere în câmpie -

apoi

își aminti clar semnele fericirii

și ziua

în care

ILUZII ȘI GĂRI NĂSCÂND AU MURIT

d e m â n ă ț i n â n d u - l
u m b r a p e i o n m e n t

VAIER fagului vântul.
ivit la ușa colibeii cercetător și fricos
(mă pui de viață mă!...) șoarecele. absentă mâna
scoate dopul de la uiagă. Doamne cum
feneșe din sâmburi de prune înmiresmează
înserarea din duhuri de păduri...
...și pe apă călcând
o umbră ușoară urcă muntele și trece
pe lângă
focul cel stins
ocrotitoare ținând
de mână
TRUPUL EI (TOT MAI PUȚIN) DINDELUME
ÎNVINS

cum se gândea ilia cherciu să nu-i mai fie frig surâsului

ȘI NINGE ȘI NINGE și urlă
vântul peste păduri
și baracă. ce singurătate-i Doamne în lume
ce singurătate-i când
îmi pun căpătâi salopeta medaliată cu noroi
ȘI-ARUNC UN LEMN ÎN FOC SĂ NU-I MAI FIE
FRIG
SURÂSULUI...

n u p o a t e s c r i e
m o a r t e a c e l c e - o
s a l v e a z ă

HERUVIMUL FACE PIPI ÎN HAVUZ

se ciufulesc în praf
se scaldă vrăbiile în apa șșșș...

pe roșu trece țăranul cu varza în sac
deasupra-i plutind se oprește tramvaiul
nu se clatină un fir de păr o
luminiță din
grijile măriei-sale poporul

vai dar
la răspânti grozav mai zbiară turma de limuzine
glorioase defilează drepturile omului prin partea daurită a
cetății

cerșetorii vagabonzii copiii nimănu și-au anulat
marșurile de
protest. pace și fericire
în preajma unui harbuz șterpelit.

dar arome de caise au amintirile pe terasa
prietenului meu
ne bem cafeaua *ce mai scrie ziarul de porcu' ăla imun în
imunitate?!*

(doina
tremură cu ochii neliniști din ținutul
femeie) mai vrei un pic de coniac?...

și uite-așa vezi cum prietenește se țin de după cap
trandafirii
copacii în parc sărută copăcițele simți
infuzii ancestrale de dragoste fără frontiere dacă n-ar fi
durerea
ca mâine te-ai lăsa răstignit.

acasă
capotul vechi al soției îmi întinde lingura
prin aburi
*privesc și văd iubito de mult nu mai pot să mănâc privesc
și văd...*

și iată că-n bucătărie furnica cea întotdeauna harnică se
îneacă
zbătându-se (bâr oiță ciobănașul nu!) zbatându-se în
borcanul
cu miere. *nu poate scrie moartea cel ce-o salvează scriu
și încet încet*
i se liniștesc
piciorușele.

p r o   p r o z o - p o e s s i s

AM VRUT SĂ FAC DE MÂNCARE ȘI S-AU
ÎMBĂTAT

ȚÂNȚARII / singurătatea întinsă pe pat /
citea poeme în mi-e și rușine să vă spun în
cea mai languroasă poziție.

unde-i colocatarul acestui apartament

hoțul adică și

de ce nu vă comandați un blazon cu

șperaclu și două rime de pildă

m-a întrebat musca frecându-și unul de altul

picioarele

de ce nu te căsătorești tu

cu un gândac de bucătărie și v-ați duce dracului

în castelele patriei dacă nu-ți convine când

îmi bate steaua nevoiașă în geam pentru că tot

n-am sonerie la ușă.

nu mai pot să suport plumbii singurătății (auzi tu!)

nici încruntările tale - ultima scrisoare

a iubitei mele care niciodată nu-și găsea

ciorapii - tu?

păi mai tâmpit ești decât o cizmă din primul război

mondial

consideri că viața-i frumoasă dacă

poți scrie zilnic poeme de conotație?

căzură din pânza de păianjen vorbele pictorului

plecat de lângă sticla aceasta ca

trenul de poarta recitând catrenul:

prieteni ochiul sticlos al sărăciei
este oglinda în care mă barbieresc
și bând cât bea o vară în ea cu voi mă văd
CĂCI NU POT SĂ BEAU SINGUR ȘI NICI SĂ MĂ
CĂIESC...

m a i a l e s l i n i ș t e a
a s t a g r o z a v ă

*prietenilor mei din copilărie,
lae mihercea simion pepa și
ion a' lu' imbrești*

SĂ MAI BEM O NOAPTE ȘI SĂ UITĂM de destin hai
să nu mai fim triști în hardughia mea
de la sfârșit de lume ce
s-ar mai putea face când ți-ai pierdut la zaruri
iluzia și viața să fim o clipă fericiți
pentru cei fericiți
să râdem cu lacrimi de mutra aia năucă
oglundită în cana cu rom apoi să tăcem; așa-i
am crezut în revoluții și în tot ce am scris
era cât pe ce să mor manuscrisele chiar mor în geamantan
și mă doare sărăcia și mă doare foamea și mă dor
umilințele și mai ales
mă doare liniștea asta grozavă după ce toți
au plecat la vânătoarea de sunători în fond
e atât de simplu să te legi la ochi și să comanzi singur
plutonul de execuție al nopții nu înainte de-a scrie
cu sângele tău: nimeni dar nimeni pe lume
nu poate să picteze SURÂSUL!

**arsăne și o poveste care (zic zău!) nu vă arată pe
dumneavoastră**

ÎMI iau mergătorii le
șchip tălpile și
trec din comunism în
greu fum
pe drumul sinuos
al celui de-al doilea
tractor-fluturat-viitor-luminos mi-e
rușine de buletin
uneori
scrâșnind se răstește lacrima la ochi pe tine
cu cel din urmă
rod te cinstesc
la masa mea
străinule ca
să nu vezi și iarăși
țucu-ț' talpa și fața tă
îmbătrânind
ge tenisul meu
rupt
când
după moarcea me
am să-ț' SCRUI?

m o n d o . . .

I

DOMNULE CÂINE AL NIMĂNUI SLUJITOR al
paznicilor
din trei schimburi și întotdeauna flămând îți dau
pâinea și slana dar ascultă-mă bre
vreau să-ți spun că mă doare în acest timp fără sens
perla inimii floarea de dor flacăra zăpezii (ce dracu!
lasă-mă să latru și eu o dată ca toți frații mei fericiți)
oh imaginea muștei bâzâind lipită de miere vai vai vai
de cel ce mușcă singur și își spune adevăr în țara de
baclava!
(ultimul poem scris într-o carieră de piatră luneta ca o
sticlă plutind pe cer nu se mai vede nimic decât
zarea și toamna prea puțin dovadă
că ochiul meu stâng
poate fi PĂLMUIT)

II

EU AM PLECAT DE UNDE ești tu acum
și am ajuns la o măduvă amară de pildă
nu știi ce părere vei fi având despre femei (cu
proștii nu poți vorbi niciodată de la egal la egal) și iarăși
mi-e atât de nu știi cum de voi... (nietzsche al nostru:
fiți credincioși din milă!) auzi...
lunetă plutind pe cer zare toamnă adio
din dor în fond
mi-e somn

și visez
cuibărit
ca-n pânțele mamei mele mușcând
până la os sălbăticiunea aia numită de voi
viață. tu nu înțelegi? toți
ne naștem dintr-o femelă trăim într-o femelă
omule și-i târziu și gustul laptelui ne amintește
că-I VREMEA SĂ MURIM

d o a r p o n c u î n
f o t o g r a f i e s ă m ă
a s c u l t e

ASTĂ-NOAPTE AM MURIT FOARTE TÂRZIU
poate chiar înaintea luminii
timpul prietenilor mei dormea de mult
de pomană mi-au dat vagabonzii
străinii...
azi-dimineață m-am trezit foarte devreme
veșnic bărabă
veșnic derbedeu
mamei îi era rușine cu mine
(o viață de poeme nu valora un leu)
mor și în ziua de astăzi la fel
chinuindu-mă cu vremea
care doare
neamurile îmi arată-n urmă doar ce văd;
popoare de chiștoace și pahare

apoi nu ştiu de ce se prefac că plâng
şi strigă-n gura mare cât m-au iubit
bum-bum... fac bulgării pe coşciug. bag-sama
nebunii aştia chiar cred c-am murit!
cum dară când
răni de bucurie sunt
răni de învins (prin paradis şi infern deodată)
liber frumos poznaş ca un copil
ori sever certându-mă ca un tată
uneori plângând m-am despărţit de mine
pentru cât de drept am vrut să fiu
am fost ruşinea neamurilor mele
(băraba-n care pân-oi fi mă scriu)
aşa-i; trudeaţi cu vara-n chinuire
- năprasnic vine iarna peste greier -
fulgerele-n verbe mă chemau (durând)
şi parc'un fir de telegraf îmi şuiera / prin creier /
flămând ce milă îmi era de voi!
în taină mă iubea iubita / ca pe-un hoţ
tot ce-am iubit e-o apă neagră.
RĂMÂI CU BINE NEAMUL MEU DE TOŢI!

meilă popu mai adevărat decât iertarea cea friguroasă

VAGABONZII ALUNGAȚI DIN gările
nordurilor oho
noaptele de vară sub
brazde verzi de iarbă-n parc grei
de rouă
trandafirii furați pentru pervazul
încă somnoros al geamului tău. ce dor
în valurile acestea lovind păstrăvii din repezâna lui ofe?
ce dor pe străzile muntelui? dor fără chip
noaptea latră câinii săraci ai orașului tu nici nu poți să-ți
imaginezi
vreunul și totuși
durerea lor mai adevărată decât steagul republicii dar
acum ninge peste vagoanele din triaj (se va naște gerul) și
moi degete de vodcă-n boscheți cântă la acordeon
(au au au inimă au) IERTAREA CEA FRIGUROASĂ

p o e m   p e n t r u   c u s c r u ' ,
g h e o r g h i ț ă

ACEST TRUP - nu l-am vrut - deportat în
vremuri dedin țara mea.
exilat doar cu dragul în p a t r i a f e n e ș .
nu ne-a vrut am iubit-o
luminează în cuină vrăcnicioara-i
bătută de vânt
și inima rece a focului cu flacăra sa arzând
scrieri luminează (tace gura
cuvântarea peste blestem)

exilat doar cu viața între palmele
rugăciunii.
pl î g e r e a și pl î n g r u l :
iată sălașul tău iată lampa și darul...
(cu tâmplele-n palme
deschizi libertatea cu cea dintâi naștere -
copil cântând în bocetul mamei -)

deportat acest viu în viața-n care
nu am vrut să fiu. între "capitalul" și destin
chinu-n sudoare uscându-se.
bătrâna stalactită de sare
iartă-mă-n acest întuneric îți citesc semnele îngenunchiate
din
palma stângă a poporului meu.

prieteni de ce atâta tăcere?
ne mai tot împutinează flăcările noastre

fabricanții de uitări în curând
le vor stinge.
vom rămâne
doar
ciuperci fosforescente pentru hrana
celor pușini. și
din această singurătate tristețe bucurie și din
această rezervație pentru săraci
poetul și poema CA O NEPĂMÂNTEANĂ
PLECARE

antoni păracli și-o îndârjire soră cu moartea

DE URÂT CÂINII LATRĂ printre barăcile șantierului
paznicul doarme de urât cu capul pe pâine doar
singurătatea lunetei trage câte-o dușcă până ce sângele ei
unghi se face-n vin și-n ploaie
până ce
iubitului
năucă pajura-i pică în clipa când și apele-adorm apoi
de-atâta urât miorcile se-mperechează greierii n-au somn
claf-claf... cizmele prin noroi
becul chior pătat de muște râde-n nori mărășeștiți
(e seara-la-care-se-pot-așeza-morții să-și joace viața la
barbut)
ultimul vers își aranjează cu grijă bascul în sticla verde
țăr... sticla spartă între șenilele buldozerului
na mă boule de fier frumusețea mocirlei
(ha-ha!... nufărul sufletului! unsuros fericit
cu banii lui unsuroși din 10 și din 25)

mneața! să trăiți șefu! mneața!...
și-o îndârjire soră cu moartea ne-mpinge trăim
ÎNTRE LINIILE MILIMETRICE ÎNTRE ACELEAȘI
ORIZONTURI DE
SECUNDE CENTEZIMALE

s c r i s o a r e a l u i r â f l e a

ÎȚI SPUN CĂ mâinile mi se lipesc de fier
că de-atâta frig
inelele copacilor
se strâng unele în altele cu un de demult
cântec de cuc la mijloc
îți spun că pe noi nimeni din măreția republicii
nu ne ocrotește îți spun
că-n vis
pasărea n-a murit și puii-au învățat
să zboare
mă-ntrebi cum e durerea îți răspund:
limpede-i limpede-i și nu doare
mă-ntrebi... nu știi ce-ntrebi, nu-ți mai răspund
ÎN FRIGUL DIN SĂRUTUL TĂU
COPIL MĂ FAC ȘI
CA DE ÎNTUNERIC MĂ ASCUND

manuscrisul lui luca moc pe-o cască de protecție

trăiești cu zile - hrana ta -
trăiești
și zilele sunt tot mai puține
vai mielule cât te asemeni tu
cu mielul DIN MINE...

ce crede nicolae cirigovanu când se naște un poet

CÂND SE NAȘTE UN POET
Dumnezeu se îmbată își
reazemă fruntea de harâng se
întristează
cu încă un înger se roagă
de icoane
să nu-l vadă plângând apoi ceresc
de curat se închide ochiul
PESTE MALURILE DESPĂRȚITE CE UNESC

șase lacrimi și-o duminică în săptămâna lu' ciribia

I

NIMIC NU SE MAI ÎNTÂMPLĂ-N munți
păsările au plecat jivinele s-au ascuns în miresme
peste piepturile noastre nemișcat sfînxul
șantierului
devorând
impasibil
secunda.

II

nimic nu se mai întîmplă între munți
piciorul de lemn al dulgherului înfrunzește-n amintirea
pădurii
stagiarul ieșit la pensie nu-și recunoaște
simfonia
departe o înjurătură urâtă se rupe în două.

III

îți amintești doar
șase lacrimi și-o duminică,
beția ca să poți pleca, vagabondul
dormind în somn la picioarele podului -
timpul cătușei LUMINOASA LUI
INSOMNIE.

n e a v ă s â l e p r i n t r e
l i g h i o a n e

trăiesc dragii mei printre lighioane mult mai mici
decât ale sfinteii dumunici de-aceea nici nu sunt
vreun sfânt oarecare ci numai un oarecare.
de fapt pentru serviciile aduse acestei împărății
ce se crede cu mult mai mare decât este
nici astăzi simbria nu cer

chiar dacă

plec

la fel cum am venit căci doamnă
și sfântă duminică până la urmă nimic nu se mai poate
face

lighioanele acestea de când lumea se mănâncă între ele
și cine mai poate cu iertare cine mai poate
păcatele șerpilor să le spele?

p r o z o - p o e s s i s

DOMNIȘOARĂ HAI SĂ NE PLIMBĂM PRIN
PARCUL UZINEI

hai

să-ți arăt diseară statuia turnătorului dintre
plopil autohtoni și trestile indigene. o,
cât de fericiți vom fi în curând
la ce ți-aș mai șopti când propaganda vizuală
o spune clar, adică negru pe roșu. ah,
și cât ai să regreți vorbele-acelea
în care te exprimai cum că n-ar fi cine știe ce
de mine ca tovarăș! dar vei vedea graficul
vei știi că am depășit cu atâta și-atâta planul per an
din care o rotiță sunt și eu... domnișoară
hai să ne-ntâlnim în parcul uzinei
te-aștept la “proletari din toate țările uniți-vă!” că
capitalistu-n putrefacție nu-i ca omu' nou el numa-n
exploatarea omului de către om se țucă cu capitalista
lui.
pfui!...

c e r ș e t o r   p e n t r u   o
m i t r a l i e r ă

răsturnată o broască țestoasă
cu toată chinuirea ei vrând să meargă
pe cer
(încet în trupul tău moare
memoria mea. naști
în fiecare zi amintiri
oarbe. mă visez întins
pe o masă cu procoviți
și stânga ta cea inelată
punându-mi pe ochi
două monezi cu care nu poți să cumperi nimic.
te recunosc iubito
te recunosc patria mea
te recunosc dragă țară spun
uimit
de parcă
deodată mi-aș fi amintit totul ca-n filmele
cu proști - iubiri pățimașe
istoria exactă a poporului meu -)
răsturnată o broască țestoasă
prinde cerul de picior și deodată se-ntoarce
pe burtă.
Ptiu! la ce-i stă mintea celuilalt
când lin se naște-n vecernie chemarea și
clopotele seminții de bing-bing-bing-uri cern
peste oraș.
domnu ajută-mă domnu...
bă la-apus-de-soare-las'-să-mă-omoare

*șterge-o frumos de aici tu nu vezi că
mi-ai luat locul!*

AJUTAȚI-NE, ADUN BANI PENTRU O
MITRALIERĂ.

AJUTAȚI VĂ ROG POPORUL ROMÂN!

și de-al dracului scuipe pe ziarul de astăzi

mai afum soarele cu fum de una țigară...

și nici un leu până acum. mă dor picioarele

și sufletul pe dinăuntru nemântuirile pe dinafară

p o e m s i n g u r

NIMENI NU-I PROFET ÎN ȚARA SA

cel hulit

cum vinovatul spre vinovăție

se-ntoarce

spre ochii lui din cruce și copilărie

dar bunicule

decât viața ta sunt mult mai bătrân

unchilor mătușilor mamă

ușa nu mi-o mai deschideți sunt dinainte de-a veni

cu mult cu mult mai veche rană

și iarăși plec cu tata prin munții banatului

pentru voi vom muri cât să ne blestemați

vă e cald iarna în casă vara-i frumoasă bucatele au rodit

dă-ce cu ei do 'nu poț' tu să ce puni coantra*

(vai capului plecat de viața din vierme orbit!)

și-acum încotro

când neamul nostru s-a lepădat de noi?

*fiule mai departe vei pleca singur în
mai strigăt decât strigătul este șoapta în limba română în
apa de munte moare de-și potolește firea
și în și în și în pe toți ne naște dar nu pentru toți
mamă rămâne iubirea dar nu pentru toți
mamă rămâne IUBIREA*

** Scrie și tu cu comuniștii, cu țara, cu partidul, o nu vezi că nici sărvici n-ai
dă-ce cu ei do'nu poți tu să ce puni coantra*

**b r i c ă   s c r â ș n i n d   d i n
m ă s e l e**

GLOANȚELE S-AU ÎMBRĂCAT ÎN HAINELE LUI

(înviază

în bocetul mamei sale moartea și
fiul)

o curvă cinică doar pentru azi
lipește postere pe zidul istoriei -
trădători-eroi eroi fără chip -
învingătorului doar în somn i se îngăduie a fi trist

priviți
gloria canalului! (peste o slujbă îngropată la
gherla
firul de iarbă)

în țara mea se îngropau morți cu ochii deschiși.

liber râul cândva.

ca o căință se-ntorc cucii în munții banatului
între maramele negre murmurul frica.

batjocorit Dumnezeu.
în rugăciunea sufletului fereastra.

ce popor mai scris glorios ce popor mai trist decât
poporul meu? DOAMNE AJUTĂ-NE DOAMNE
AJUTĂ-NE ASTĂZI
PRE NOI ÎNTRU
EU!

**hăt departe-n ticvani fratele ghiță cu oasele peștilor
decât viața mai vii**

mi-e și frică să-mi număr
poporul
fără milă fără căință să mă ierți,
m-am adăogat lui

...și seara
lângă acest cuvânt plângând să nu mă vadă nimeni
doar
oasele peștilor înmulțiți
(fix
ochiul lor de demult privind
valea plină de
viața-moartea noastră.
tăcând.
frumos.
lângă el copii învață
foamea și lauda) o, dar
vine iarna și
peste mâinile acestea ce scriu uimirea
FLUIERĂ TÂLCUL ȘI LIMPEDE
CRIVĂȚUL LIMPEDE FLUIERĂ

a d r i a n   d ă r u i t o r u l

ÎNTRE PARADIS ȘI
sataniel
cineva care scrie
între boscheți și generali
auroiaci-fericite-suspine și-o muzică
pierdută.
ostenit
cu coatele pe genunchi cu capul în palme...
zornăie bănuțul la picioare
și pleacă și nu-l ridică scrisul. în țara aceea am fost
o viață întreagă poetul umilitor
de sărac
dar mulțumescu-ți
ție
și iart-mă-n beția de a da
REGINĂ-DRAGĂ-ROMÂNIE

**video-poem cu țăran și românie mică și încă trista
jale a lu' dom' luca icobici**

ȘI TOT ÎN A TREIA ZI ÎNVIE DIN MORȚI
și tot înspre
intrarea-n câmpie, agale...
urcă pe cruce între două cruci
goale
baraba-guvernânt-parlamentaru' cotrocenescu
zâmbesc
                    privindu-l
și iarăși în staule
rag vitele de foame și dor (de dor bă tovarășe de dor!)
și iarăși
boii româniei mici își rumegă tainul
și-și văd de coarnele și cozile lor. desigur
la intrarea în munți doar poeții
citesc o răscoală nesfârșită pe când
în poieni
iuda propovăduiește sub ceruri de roșie închinare.
*eu am fost unul pentru a rămâne
unul
în fiecare!* și arată
resemnarea noastră de astăzi și arată
înspre cei dintâi ce-au întins mâna spre pâinea
cu înscrisuri arginto-partinice

doar crucile încet căzând legănându-se legănându-se
PESTE TOATE CINELE LUMII ȘI PESTE TOATE
MÂINILE CINICE

**despre ce a văzut vichentă îmbrăcat în țoalele
domnului colonel**

am dat cu ea în noroi am călcat-o-n
picioare și încă izbeam
cu călcâiul cizmei în oglinjoara aceea de inox
contorsionat pe care scria v o m
b i r u i !
dansează...
a spus ceața cam la o viață bună departe de
ochiul vederii
scrie este o formă a scrisului!...
au spus alții -
războinicul lovea copilul peste mâini cu
ziua lui de mâine
oho și
de la-nceputul lumii câte nu-și mai amintește bietul
om
la război ca la război așa spune
blestemata poveste a crimelor noastre imbecile și
eroice învinsule eroice.

**D o a m n e   c i n e   t e - a
a d o r m i t ? !**

lui i.i.

IARTĂ-MĂ PATRIE
n-am fost decât proletar și
bărabă
(umilit precum grâul
de seceră și ciocan omidit) iartă-mă
fiindcă te-am iubit
fără datorii
fără comuniști iartă-mă;
îți sărut mâna cu toate poemele în care
suntem mândri și mândri și mândri și triști.
cu ce lup să vindec rana din
gura cerbului tău scit?
cel ce te-a împușcat acum îți cântă colinde.
te țin de mână. dă-mi o mitralieră...Doamne CINE
TE-A ADORMIT?!

n u s u n t d e c â t u n
i u b i t o r p o e m

lui petru ilieșu

M-AM ARS ÎN toate piețele revoluționarilor
nu mi-a fost viața ca o flacără
of moartea asta ca un tăciune acuzator!
și iarăși mă împușcă măscăricii
și iarăși mă calcă-n picioare comuniștii băieții...
(sub o r d i n u l o c h i u l u i poetul este vederea
din durere-n chinuire cu adevărat blestemată
să vadă)
și iarăși și iarăși nu sunt decât un iubitor
poem
cu mult mai vulnerabil decât o
GRENADĂ

c o p i l c u m e s t e c e n i

I

VIATA ASTA ca un scris grăbit
moileneşe gesturi de mângâiere
doar
pe vechiul atunci - copil
ţinându-l de mână pe fratele său orfan
Dumnezeu -

II

de ursite urgisit...
maică
blestemat pe lume am fost să fiu drag o,
dragule drag dar
eu tare de mult în copil am murit.
(Doamne-n fiecare zi renaşti între
luciditate şi disperare scriu. mă reînviez?
au după chipul şi asemănarea nesupunerii mă tot naşti
din coasta cuvântului - fratele meu siamez!)

III

acum
aş vrea să nu mai fiu şi să mor ca-n joacă
mi-e tare dor de mormântul tatălui meu.
în lungă amăgire de feneş hulit (sărântoc

bărabă nima-n drum străin...)
doar ce-a rămas: copil cu miei printre mesteceni
ȘI-O VREME CARE MĂ-NTRUPEAZĂ ȘI-N
ÎNTRUPARE NU MAI VIN

d u c ă - s e d r a c u l u i !

UN AMĂRÂT vorbește singur pe strada
versului
bună-seara îi spun și îmi șterg lacrimile încă puțin și
va înflori maidanul vor înflori gunoaiele domnule
toți până astăzi am fost operați pe viu în țara-insulă-de-
latinitate
ne-a mai rămas rachiul și romul și o cisternă de
imbecilitate
ne-a mai rămas
poporul cel bun și altul de trădători... dragă noapte
abia s-a înserat dar spune-mi de ce
așa dintr-o dată parcă îți vine ție să mori?
și cuvântul se va face pâine ziceau poeții și tare amar
cuvântul în umiliința din sărăcie... prieteni
de voi muri în munții banatului din țara aceasta dar din
cealaltă
românie
scrieți voi rogu-vă pe âmpărăția patri
hoților: bă
ducă-se dracului fluierașul ăla de fag și cu cel de soc și cu
cel de os

că mult de tot a mai cântat
răzvrățitor de dulce și umilitor și blestemat de iertător-
duios!

...și parcă
lumânarea singură se aprinde. drumul e lung și greu dar
de drum
prietenii mi-s gata: voi pleca în alte răzvrățiri
fratele lui DE MOARTE SĂ MĂ NUMEASCĂ TATA

Cuprins

întoarcerea acasă	5
ca-ntr-un poem.....	6
inscripție pentru iosum gașpor	7
doichița floare și mielul de vară	8
bâlci	9
piatra scrisă	11
rana zilei tale	13
și toamna asta e aproape iarnă.....	14
a doua naștere și cea dintâi moarte a lui ripu	16
va ninge iarna fără grijă	17
cum i-a scris marea muntelui într-un vis de demult.....	19
noaptea somnul pe conducta caldă.....	20
văru' dănilă ascultătorul de glasuri prin pereți răzbătătoare.....	12
copilul din flori.....	22
înecat în sticla verde	23
un poet una monedă	25
simion lele mire-n fiecare zi	26
la birtu' lui cautiș sau poemul de pe râul lung.....	27
cu tristeții patriei cobi și ai lui	28
prozo-poessis	29
uitarea lui constantin.....	30
iță și ora închiderii.....	31
încet încet se topi în albul iernii fericirea bătrânului gioni cătâru	32
de mână ținându-l umbra pe ion ment	33
cum se gândea ilia cherciu să nu-i mai fie frig surâsului ...	34

nu poate scrie moartea cel ce-o salvează	35
pro prozo-poesis	37
mai ales liniștea asta grozavă.....	39
arsăne și o poveste care (zic zău!) nu vă arată pe dumneavoastră.....	40
mondo... ..	41
doar poncu în fotografie să mă asculte	43
meilă popu mai adevărat decât iertarea cea friguroasă.....	45
poem pentru cuscu' gheorghită	46
antoni păracli și-o îndârjire soră cu moartea	48
scrisoarea lui râfla	49
manuscrisul lui luca moc pe-o cască de protecție	50
ce crede nicolae cirigovanu când se naște un poet.....	51
șase lacrimi și-o duminică în săptămâna lu' ciribia	52
ion băța și râul cel curat.....	53
nea văsăle printre lighioane	54
prozo-poesis	55
cerșetor pentru o mitralieră.....	56
poem singur	58
brică scrâșnind din măsele.....	59
hăt departe-n ticvani fratele ghiță cu oasele peștilor decât viața mai vii	60
adrian dăruitorul	61
video-poem cu țăran și românie mică și încă trista jale a lu' dom' luca icobici	62
despre ce a văzut vichentă îmbrăcat în țoalele domnului colonel	63
Doamne cine te-a adormit?!.....	64
nu sunt decât un iubitor poem.....	65
copil cu mesteceni	66
ducă-se dracului!.....	67